

LA RECUPERACIÓ DEL FLUVIÀ COM A RIU

BERNAT GARRIGÓS

ELS RIUS MEDITERRANIS HAN PASSAT PER DIVERSES etapes pel que fa al seu ús social. Inicialment van ser fonts d'aigua potable i de recursos naturals, després s'incorporà l'ús com a font d'energia i finalment acabaren com a drenatges de restes urbanes i industrials que els degraden completament. Ara ens trobem en ple procés de cures, amb la voluntat de recuperar alguns dels seus antics usos, i tot això passa per regular els usos més destructius. Europa s'ha proposat recuperar els seus rius mitjançant la Directiva Marc de l'Aigua.

La pèrdua de qualitat de l'aigua

La contaminació d'origen urbà i industrial és el primer que ens ve a tots al cap quan pensem en la degradació dels nostres rius. En el cas concret del Fluvià, la contaminació que ha rebut ha tingut tant un caràcter urbà com industrial i s'ha concentrat especialment a la part mitjana-alta de la conca, on es troba la major concentració de població i indústria. Cal no oblidar però, la contaminació difusa d'origen agrícola, bàsicament per la dissolució dels adobs químics i l'adobat excessiu amb purins que trobem al llarg de tot el riu.

La conseqüència de la contaminació ha estat l'empobriment de les poblacions animals i vegetals del riu, la desaparició

d'espècies, la pèrdua del riu com a font d'aigua potable, l'abandó de diversos usos socials i l'allunyament del riu de la societat.

Aquest és el principal problema que ara estem afrontant com a societat i que hem començat a invertir. En general, la qualitat de l'aigua de tots els nostres rius ha començat un procés de recuperació amb la generalització de l'ús de les depuradores.

La manca d'aigua

La manca d'aigua és, evidentment, un gran problema per als rius. Fins fa pocs anys el Fluvià no el patia gaire, ja que no té grans infraestructures, com pantans, sinó petits barratges per a minicentrals elèctriques. Malauradament, però, en els darrers anys estem observant l'assecament estiuenc reiterat de trams baixos del riu Fluvià un cop aquest ja ha entrat a la plana al·luvial empordanesa i a causa de la sobreexplotació del freàtic superior, bàsicament per a consum agrícola. Aquest problema també s'estén a la conca alta del Fluvià com a conseqüència de la conversió en regadiu dels antics conreus de secà.

El problema de la manca d'aigua encara no té aturador i serà possiblement el més important i de més difícil solució a mesura que les nostres necessitats personals, industrials i agrícoles vagin creixent i la capacitat per reciclar-la i reduir-ne el consum

Fotografia aèria del riu canalitzat en el terme de Ventalló l'any 1993. No hi quedava ni un pam de coberta vegetal.

BERNAT GARRIGÓS

no pugui igualar el creixement d'aquest consum. En aquest camp encara hi ha molta feina a fer ja que, de fet, encara no tenim ni les dades necessàries per començar a estudiar el problema, i aquesta seria una primera prioritat.

Les alteracions geomorfològiques

Les principals alteracions geomorfològiques que han afectat el Fluvià són les extraccions d'àrids i les canalitzacions de la seva llera. Sovint la canalització no ha estat més que l'excusa per poder dur a terme l'extracció de l'àrid.

La canalització consisteix en l'eliminació de corbes i meandres, l'aprofundiment, la neteja i l'excavació d'una nova llera geomètrica de forma trapezoïdal.

En una llera natural trobem sovint unes terrasses fluvials més altes que el riu amb una llera més o menys estreta i tot cobert amb diferents tipus de vegetació. Un riu canalitzat sovint és més profund, presenta una llera molt ampla i soma i les terrasses fluvials han desaparegut per limitar directament amb els conreus. La vegetació no hi és permesa i, periòdicament, es fan neteges a fons.

Les conseqüències de la canalització són àmplies, i s'alteren tant les variables físiques com biològiques de l'ecosistema

riberenc. Entre les variables físiques es modifiquen el balanç energètic, la morfologia del canal, els ratis d'erosió dels substrats i dels marges i la temperatura de l'aigua. Aquestes variables estan molt lligades a les variables biològiques: productivitat, hàbitat i diversitat. Els rius naturals són sistemes hidràulics oberts en equilibri; canvis en qualsevol variable física sovint s'expressen en reaccions negatives del riu, que vol retornar a l'estabilitat.

Una de les conseqüències de la canalització és l'eliminació de les inundacions en terres adjacents, però això provoca l'increment del pic de descàrrega d'aigües avall i una acceleració de la velocitat de l'ona d'inundació. En rius naturals les terrasses fluvials i els terrenys propers al riu actuen de magatzems temporals d'aigua al llarg de tota la conca. Si es canalitza el riu aquest efecte desapareix i les conseqüències es noten riu avall. A la literatura tècnica es troben casos de rius on les inundacions han començat a afectar certes àrees després que s'hagin canalitzat trams superiors del mateix riu.

L'eliminació dels meandres escurça la longitud del riu, i afecta el procés fluvial pel qual es manté un balanç d'energia amb la dissipació d'energia excessiva. Un canal del riu més curt també ha de tenir, per força, un pendent més fort i unes velocitats d'aigua més altes. Aquesta nova configuració requerirà en general una llera més ampla i més fonda per dissipar l'energia sobrant.

Detall de la canalització del Fluvià a Torroella de Fluvià l'any 1993. S'han hagut de construir esculleres per mantenir el riu dins els nous límits marcats.

BERNAT GARRIGÓS

A l'estiu els rius canalitzats tenen temperatures d'aigua més alta per la manca d'ombra i a l'hivern temperatures més baixes degut a la manca de protecció i al vent. En definitiva, un riu canalitzat té menys capacitat de tamponament davant els extrems ambientals.

Les canalitzacions tenen un impacte directe sobre les comunitats vegetals i animals del riu, però també hi ha conseqüències secundàries fruit dels efectes abans esmentats que també es desplacen riu amunt i riu avall de la zona alterada directament. El resultat és una alteració de la composició d'espècies, productivitat i qualitat ecològica general, que es veuen degradades. Aquests efectes també es deixen sentir en sentit transversal al riu, ja que moltes comunitats vegetals i animals de terra ferma tenen lligams estrets amb el riu proper. Hi ha un profund efecte negatiu en tot l'hàbitat riberenc que queda alterat estructuralment, funcionalment i en la seva composició d'espècies.

El clima mediterrani es caracteritza per un patró de pluges molt irregular, sovint impulsiu, amb episodis de pluja molt marcats on fàcilment es poden superar els 200 l/m². Aquestes pluges fortes impliquen grans descàrregues d'aigua pel riu, i en el cas del Fluvià arriba fins als 3.000 m³/segon en inundacions del segle XX. Si tenim en compte cabals mitjans de 8,8m³/segon a la part baixa del

riu, aleshores veurem que hi ha un problema important de drenatge i és bàsicament per aquesta raó que es fan les canalitzacions.

Les canalitzacions d'alguns trams del baix Fluvià es van calcular per poder dur 400m³/segon, que és el cabal amb el període de retorn de 20 anys. Això és important, ja que aleshores podem veure que amb les canalitzacions no es poden evitar totes les inundacions, només aquelles per les quals han estat dissenyades. Sempre hi haurà un cabal capaç de sobreixir i provocar una inundació. Les canalitzacions creen doncs una sensació de falsa seguretat, ja que no eviten les riuades, només les fan menys freqüents.

La part baixa del riu Fluvià està canalitzat en tot el tram que discorre per la plana empordanesa als termes municipals de Ventalló, Torroella de Fluvià i Sant Pere Pescador, però també està canalitzat en trams superiors, fora la plana, a Bàscara, Garrigàs, Sant Mori i Sant Miquel de Fluvià on, pel que hem vist abans, s'ha provocat una pèrdua de capacitat d'emmagatzemament d'aigua i un increment del risc d'inundacions riu avall.

És evident que les canalitzacions poden evitar moltes pèrdues materials i de vides humanes, si es fan correctament, però també cal saber les conseqüències quan aquestes no es fan bé, així com els costos que aquestes obres tenen en termes econòmics i en termes ecològics i socials. Existeix, doncs, la necessitat de pro-

*El mateix tram anterior
10 anys després: el bosc
es comença a recuperar.*

BERNAT GARRIGÓS

tegir algunes zones de les inundacions i la necessitat de disminuir els impactes ecològics i socials d'aquestes obres. Més endavant, en aquest mateix article, donarem algunes eines que s'estan començant a utilitzar per fer compatibles ambdós interessos.

Instruments legals per a la protecció dels rius

Ja hem comentat inicialment que la contaminació de l'aigua es va assumir socialment com un problema, molt abans que el problema de la manca d'aigua o l'alteració de l'hàbitat per les canalitzacions i extraccions d'àrids. A aquest problema s'hi van posar els primers pedaços als anys 70, amb la voluntat de millorar els paràmetres fisicoquímics de la qualitat de l'aigua. Bàsicament es tractava de millorar la quantitat d'oxigen dissolt, el pH, diversos ions, els components nitrogenats, els fosfats i la presència de contaminants com metalls pesants o els organoclorats. Amb aquesta mesura semblava que s'havia de resoldre la salut dels nostres rius, però ràpidament es va demostrar que el Pla de Sanejament no era l'eina adequada i que aquest es quedava curt en la seva voluntat de solucionar el problema global del riu.

Entre els cercles acadèmics ja feia anys que es treballava en la problemàtica dels rius des d'una visió del sistema i a nivell de

tota la conca. Aquesta visió finalment ha arribat a la legislació europea amb la redacció i aprovació de la Directiva Marc de l'Aigua (a partir d'ara DMA), una directiva aprovada l'octubre del 2000 i publicada al DOCE el desembre del mateix any. Aquesta directiva mesura el seu èxit en la recuperació de «l'estat ecològic», una mesura de la salut global de l'ecosistema.

Els objectius de la DMA són prevenir, protegir i millorar l'estat dels ecosistemes aquàtics, promoure un ús sostenible de l'aigua, reduir o suprimir els abocaments, reduir i evitar la contaminació d'aigües subterrànies i disminuir els efectes d'inundacions i sequeres.

És important indicar que l'objectiu ambiental de la DMA és que tots els rius, i la resta de masses d'aigües, assolixin un «bon estat» abans del 2015. La directiva també dóna mesures i indicacions del que vol dir «bon estat» i a més aporta el mètode que caldrà aplicar per assolir aquest objectiu. En qualsevol cas un «bon estat» només s'aconseguirà si el Fluvià millora el seu estat actual.

Per a cada riu es busca un estat de referència en «bon estat» o en cas de no trobar-lo, caldrà recórrer a dades històriques, a models o al judici dels experts per indicar quin hauria de ser el bon estat d'aquell sistema. Per mesurar aquest estat s'utilitzen diversos indicadors. Destaquen per la seva novetat els paràmetres biolò-

gics de flora i d'invertebrats, o els hidromorfològics d'estructura de ribera. A més hi ha altres grups de paràmetres més típics.

Amb la directiva passarem, doncs, de tenir un seguiment parcial dels nostres rius a tenir-ne un de molt més global, amb uns objectius clars de recuperació i amb unes eines de treball específiques per assolir aquest objectiu.

En compliment de les millores exigides per la DMA, l'Agència Catalana de l'Aigua (a partir d'ara ACA) està estudiant, conca per conca, l'estat dels rius utilitzant un reguitzell ampli de paràmetres i n'està fent una diagnosi i un pla de gestió. A aquests documents se'ls anomena la planificació de l'espai fluvial o PEF. Aquests treballs s'estan desenvolupant per totes les conques i sembla que els estudis del Fluvià ja han començat. Avui dia es pot accedir a certa informació dels PEF ja realitzats, com el de la Tordera, i ens deixen veure tota la potència del treball que s'està realitzant.

El PEF comença amb un estudi a fons de l'ecosistema de la conca en el sentit més ampli, a partir del qual s'obtenen les corbes IDF, que són uns gràfics d'intensitat, durada i freqüència de les precipitacions que ens permeten calcular els períodes de retorn de determinats episodis de pluges. A aquestes dades s'hi adjunten els hietogrames, és a dir, els gràfics de la precipitació en un període curt. Amb això ja podem fer córrer el model NAM, que ens calcula l'escolament superficial i per tant els hidrogrames (gràfic de cabals del riu en un període curt) per subconques i relacionats amb una precipitació determinada. Tots aquests càlculs es poden repetir per cada episodi de pluja amb diferents períodes de recurrència, per exemple, per pluges amb recurrència de 20, 50, 100 i 500 anys. Quan ja s'ha calculat l'aigua que cada subconca genera es fa una modelització dels nivells que assoliria l'aigua en cada episodi de pluges de diferent recurrència. Les dades dels models es presenten després sobre un ortofotomapa per fer un plànol de zona inundable per a pluges de recurrència 500 anys, un plànol de classificació de zones inundables segons els diferents riscos, un plànol de zonificació de l'espai fluvial amb interès per a la gestió i un plànol d'interacció del planejament urbanístic amb la zonificació de l'espai fluvial.

Amb totes aquestes dades podem extreure conclusions pel que fa a les tres àrees principals de l'estudi: hidràulica, morfodinàmica i ambiental, i qualificar-ne la categoria en greu, moderada i lleu. Aquestes dades s'entren en unes fitxes que serveixen per definir directament les propostes d'actuació.

Aquestes propostes d'actuació podran ser del tipus obra, per exemple zones de laminació o recuperacions de meandres o del tipus gestió, per exemple cabals mínims i proteccions de paisatge.

Totes aquestes propostes s'ajunten en un pla de gestió de l'espai fluvial que ha de ser l'eina que ha de tenir l'Administració per dur una gestió completament integradora de tota la conca fluvial.

Els PEF, en definitiva, són un estudi exhaustiu i interdisciplinari de tota una conca fluvial que ens han de permetre preveure, prevenir i millorar la gestió que fem del riu, tant l'administració de Catalunya, com les administracions locals i els particulars i complir amb la DMA abans del 2015.

La tercera peça de legislació important per a la gestió dels rius és la Xarxa Natura 2000 que ara tractem.

La Directiva Hàbitats és l'instrument més potent a nivell europeu per a la conservació dels hàbitats, les espècies i la biodiversitat. El seu objectiu és la creació d'un conjunt d'espais naturals representatius pels seus hàbitats i per les seves espècies que mereixen la seva conservació. Tant els hàbitats com les espècies es troben definits en diversos annexos, o en altres directives, i els estats membres, i en el nostre cas junt amb la Generalitat de Catalunya, són els que ha de definir una llista d'espais susceptibles d'integrar-se en aquesta xarxa d'acord amb la protecció d'aquests hàbitats i espècies.

En aquest moment, mitjan 2005, el procés de selecció inicial s'ha acabat i la Generalitat ha posat a informació pública la llista proposada. Entre aquests espais hi figura el riu Fluvià en el seu tram comprès entre el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà i el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa. En la seva part occidental el Fluvià està inclòs per les dues branques properes al parc, tant la del Fluvià mateix com la del riu Ser.

Cal dir que la Xarxa Natura 2000 no neix amb l'objectiu principal de ser una xarxa, és a dir, un conjunt d'espais tots interconnectats entre ells, però sí que la Directiva Hàbitats dóna la directriu que quan els estats membres ho considerin necessari per millorar la coherència ecològica de Natura 2000 es puguin incloure elements lineals o d'enllaç, essencials per a la migració, la distribució geogràfica i l'intercanvi genètic de les espècies silvestres. És, per tant, un conjunt d'espais representatius que en alguns casos estaran interconnectats. En el cas del Fluvià, aquest s'integra a la xarxa no només pel seu valor de corredor biològic, sinó pel valor intrínsec dels seus hàbitats i les seves espècies.

Tots els espais de la xarxa, inclòs la totalitat del Fluvià, tindran a l'abast una normativa específica a complir, per la qual cosa hauran d'elaborar un pla de gestió específic de l'espai, avaluar ambientalment les repercussions de plans i projectes que no tinguin relació amb la gestió directa de l'espai i que puguin afectar-lo, per exemple

El riu Fluvià encara conserva trams molt ben conservats. Podrem tornar a veure tot el riu amb un aspecte similar a aquest del Fluvià a Navata?

BERNAT GARRIGÓS

els plans d'infraestructures, i finalment aplicar mesures de conservació i vigilància de l'estat de conservació dels hàbitats i les espècies.

Exemples de mesures sostenibles de gestió del riu

Ja hem dit anteriorment que un dels problemes de la gestió dels rius és limitar l'efecte destructiu de les riuades, però, al mateix temps, permetre que l'ecosistema riberenc segueixi funcionant amb tots els seus components, per tant, conservant la seva capa de vegetació herbàcia i de bosc de ribera. Tradicionalment la gestió dels rius consistia a tallar periòdicament el bosc de ribera o aquella vegetació que obstaculitzés el pas de l'aigua, ja que els càlculs de cabal es feien preveient l'absència de vegetació.

Ara la nova legislació ens ordena mantenir uns ecosistemes funcionals i, per tant, caldrà preveure que hi haurà vegetació, arbres i com a conseqüència, una fricció major al pas de l'aigua. Existeixen mesures que ens han de permetre aconseguir ambdues finalitats, aquí en veurem algunes, sense voler ser exhaustius.

La canalització comporta la pèrdua de capacitats d'emmagatzematge d'aigua, el que també es coneix com a laminació de l'avinguda. Podrem disminuir el risc d'inundació de qualsevol tram si aigües amunt hem incrementat la laminació d'avingudes utilitzant

les zones properes al riu. L'augment d'emmagatzematge es pot fer per mitjà d'un talús, regulat per comportes, o es podrà fer de manera natural en una terrassa fluvial sense comportes que la regulin. Al Fluvià es pot dur a terme una laminació de les riuades a moltes zones incloses en els termes municipals d'Argelaguer, Sant Ferriol, Esponellà, Cabanelles, Navata, Vilademuls, Bàscara o Garrigàs.

Una altra forma d'evitar problemes amb les riuades és una combinació de laminació i d'increment de la secció de transport d'aigua. Normalment els nostres rius, el Fluvià inclòs, tenen talussos situats immediatament al costat del canal principal. Molts d'aquests talussos es podrien desplaçar a una certa distància per incrementar la laminació i evitar inundacions riu avall o per incrementar la secció local i fer baixar el nivell d'aigua a la zona. Aquesta solució seria aplicable en alguns trams del Fluvià a l'alçada de Ventalló, Torroella de Fluvià i Sant Pere Pescador.

Per a tots els casos de laminació d'avingudes s'ha de zonificar l'espai de tal manera que l'ús sigui compatible amb una inundació temporal: pastures, plantacions de pollancre o zones naturals, entre altres.

Totes les laminacions d'avinguda tenen en comú que disminueixen l'alçada del pic màxim d'inundació i allarguen els cabals mitjans en el temps.

BERNAT GARRIGÓS

Aspecte del meandre de Torroella de Fluvià poc després de la canalització a mitjan 90. A dalt s'observa el nou canal i a sota l'antic meandre ja aïllat de la resta de riu. Actualment aquesta antiga llera és totalment seca.

També seria interessant recuperar alguns dels meandres eliminats a les parts baixes del riu, com el que actualment ha quedat aïllat al marge esquerre del Fluvià a l'alçada de Torroella de Fluvià. Això pot ser compatible amb la conservació d'un canal principal per desaiugar la gran riuada, però així podríem augmentar l'hàbitat de riu i mantenir-hi un flux constant d'aigua.

El manteniment de la vegetació, quan sigui necessari i imprescindible, també es pot fer amb criteris conservacionistes, per exemple deixant petites illes sense eliminar i que serveixen tant de refugi temporal de fauna i flora, com de futur centre de dispersió i recolonització.

En alguns casos fins i tot es pot optar per descanalitzar un riu, com ja s'està fent a alguns països europeus i nord-americans, on han comprovat que els costos de la canalització eren superiors als avantatges un cop s'inclouen en la comptabilitat els costos ambientals, normalment externalitzats. Al Fluvià hi ha diverses seccions del seu tram mitjà a Bàscara, Garrigàs o Sant Mori que podrien ser susceptibles de ser descanalitzades i recuperar una estructura geomorfològica més natural, incrementant la capacitat de laminació d'avingudes i reduint el risc d'inundacions riu avall.

La fragmentació i la pèrdua de diversitat

Actualment el món pateix el procés més ràpid de desaparició d'espècies des de fa 65 milions d'anys, quan van extingir-se els dinosaures. Aquest procés està provocat per l'acció de l'home a través de diversos mecanismes: ocupació del territori i destrucció dels hàbitats, contaminació, caça i pesca abusives i alteració del clima, entre altres factors. A molts d'aquests problemes s'hi ha començat a posar solució de fa molt de temps amb la creació

BIBLIOGRAFIA

GARRIGÓS, Bernat. *Restoration plan for a channelized river ins Catalonia, Master's Project*. Inèdit. 1993, 54 p.

GARRIGÓS, Bernat. *Estudi-proposta sobre objectius i directrius per a la conservació i l'establiment de connexions biològiques entre espais del Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN)*. Inèdit. Departament de Medi Ambient, 1995, 71 p.

MOLINA GONZALEZ, M. del Carmen, et al. *La planificación del espacio fluvial de la cuenca de la Tordera*. [en línia],

http://www.us.es./ciberico/archivos_word/267b.doc [consulta: 1 abril 2005]

Patrimoni natural [en línia] La directiva hàbitats, <http://www.gencat.net/mediamb/pn/3xnatural.htm> [Consulta: 1 abril 2005]

PRAT, Narcís. *La salut dels ecosistemes aquàtics catalans*. Publicacions de la Presidència. 11/2003 (2003). Institut d'Estudis Catalans. Institució catalana d'Història Natural, p. 228-261.

d'espais protegits i normatives contra la contaminació, per exemple. Al cap dels anys, algunes d'aquestes mesures no han donat els fruits esperats i seguim perdent biodiversitat, fins i tot dins dels parcs naturals, per molt que l'espai es trobi molt ben conservat. Els anys 80 ja es van començar a proposar explicacions d'aquest procés inversemblant i avui dia sabem que la fragmentació del territori i l'aïllament dels espais naturals en petits racons ben cuidats n'és la responsable.

La conservació de petites poblacions tant de fauna com de flora no assegura la continuïtat de la funcionalitat del sistema, ja que aquesta funcionalitat es desenvolupa a una escala major que la de l'espai protegit, per exemple els cicles de l'aigua i dels nutrients. Hi ha espècies que necessiten una mida poblacional mínima per ser viable per qüestions genètiques o de comportament, altres espècies en canvi, necessiten fer llargues migracions per terra, aigua o aire, i qualsevol barrera en aquests medis en pot significar la desaparició.

El model útil doncs és un model territorial ben gestionat en conjunt amb zonacions amb diferents graus de protecció que s'interconnecten entre si i que han de permetre el desplaçament en diferents escales del temps dels seus integrants, tant animals com plantes. Una de les propostes per millorar aquesta connectivitat són els corredors biològics.

El Fluvià com a corredor biològic

La posició estratègica del riu Fluvià entre dos parcs naturals de primera magnitud del nostre país, el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa i el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, en fan un candidat prioritari en aquesta política per salvaguardar la nostra biodiversitat. Cal no oblidar el valor del riu en si mateix, un dels menys alterats del país, sense grans obres d'infraestructura i encara amb un ric patrimoni natural i sociocultural.

Ja l'any 1992, els dos parcs de la conca del Fluvià van realitzar un estudi de l'estat del riu Fluvià que consistia en la caracterització dels hàbitats com a base de coneixement per dur a terme un projecte de corredor biològic. Del Fluvià cal destacar que no hi ha actualment grans barreres que impedeixin el moviment d'espècies al llarg del seu eix. Les grans infraestructures creuen el riu amb ponts alts: A-7 a Bàscara, tren a Sant Miquel de Fluvià, A-26 a Montagut, i no hi ha cap població que ocupi els dos marges del riu entre els parcs dels Aiguamolls i de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Les úniques grans obres que segur que

BERNAT GARRIGÓS

El Fluvià és un nexa d'unió perfecte entre els parcs dels Aiguamolls de l'Empordà i de la Zona Volcànica de la Garrotxa.

tenen un impacte de certa importància són els dos barratges riu amunt d'Esponellà, que assoleixen una certa alçada que els fan difícil de superar per a certes espècies. Tots els altres barratges tenen alçades més petites que, tot i que tenen un impacte, segur que és menys important.

La possibilitat de realitzar aquest projecte sembla que es pot materialitzar ara amb la inclusió del riu Fluvià dins la xarxa Natura 2000

Conclusió

El riu Fluvià, tot i els seus problemes de degradació, és un dels rius més ben conservats del país i amb un gran potencial de recuperació. Actualment hi ha dues iniciatives sorgides a nivell europeu que hi tindran un impacte molt important: la Directiva Marc de l'Aigua i la Directiva Hàbitats. Ambdós instruments han de servir per a transformar el riu Fluvià en un punt de vida, de trobada i de gaudi de tota la societat.

El procés està tot just encetat i encara queden molts passos a fer; ara el més important és vigilar que ambdues eines avancin en la direcció correcta i que no només haguem fet volar coloms.

Bernat Garrigós i Castro és biòleg.